

Fødevarerudvalget.

I anledning af Fødevarerstyrelsens forslag til Bekendtgørelse om Aviær Influenza vil jeg tillade mig at komme med flg. kommentarer:

a: Som opdrætter af racehøns er det mig totalt uforståeligt, at vi skal pålægges nye restriktioner og udgifter i forbindelse med Fødevarerstyrelsens forholdsregler mod en sygdom som end ikke er påvist i vort område af Europa. Krav om blodprøvning af vore dyr for at kunne bytte nogle rugeæg eller sælge en avlshane vil automatisk føre til, at en ældgammel kulturel foreteelse vil forsvinde, idet jeg formoder, at et flertal af de nuværende opdrættere langsomt vil holde op, når deres racer degenererer på grund af manglende blodfornyelse.

b: Opdrættere af racefjerkræ blev sidste år tvunget til at vaccinere deres dyr mod Newcastle Disease, hvis de ville udstille dem, selvom der ikke er ført noget bevis fra veterinær side på, at vore dyr har haft sygdomsudbrud. Man kunne forledes til at tro det, idet veterinærerne nægtede at operere med begrebet racehøns men anvendte fællesbetegnelsen hobbyhøns, som samtidig dækkede de industrihybrider, som var solgt fra industrihønserier. Det var i disse høns, man den gang sporede ND ikke i vore hjemmeavlede fjerkræ.

c: Vi er i forvejen underlagt et utrolig bureaukratisk system, som efter min vurdering ofte tager udgangspunkt i problemer, man har sporet i industriproduktionen. Det er for eksempel ikke mere muligt legalt at sende en høne eller en undulat fra Lolland til Nordjylland. Den skal personligt leveres eller afhentes af køber. Hvad kommer den høne ikke til at koste?

For at måtte sælge en kylling, et rugeæg o.s.v. skal vi være registrerede som sælgere i den lokale Fødevareregion og nøje føre bog over hvad, vi sælger og til hvem. Disse registreringer skal gemmes i fem år. Jeg glemte vist at sige, at vi også for at måtte transportere vore dyr eksempelvis til en udstilling skal have udstedt en transporttilladelse. Hvis der på en udstilling udstilles både høns og ænder kræves der dyrlægetilsyn. Alle disse udgifter, som er forbundet med disse foranstaltninger, er staten uvedkommende men meget tyngende for den gruppe mennesker, som har det som deres interesse at søge at bevare et stykke levende kulturhistorie til glæde for sig selv og kommende generationer.

d: Opdræt af racefjerkræ har typisk været "den lille mands" mulighed på land og by, og der er da også gennem århundreder skabt tradition for, at man har forenet dyrenes brugsværdi med deres skønhedsværdi. Desværre er denne tradition, som ikke mindst i en tid, hvor vi mere og mere fjerner os fra naturen og dens værdier, på tilbagetog grundet tidligere nævnte restriktioner. Det er mærkværdigt, at vor beskedne eksistens gang på gang er blevet udskreget som en trussel mod industrihønserierne. Vi gør meget for at give vore dyr optimale leveforhold og har daglig nøje indsigt i hvert enkelt dyrs velbefindende. Min påstand er, at vore dyrs immunsystem er så godt, at det ikke er nødvendigt at foretage en masse forebyggende vaccinationer som i industrien. Da vi ikke er økonomisk afhængige af dyrene, kan vi tillade en naturlig selektion og derved opnå sunde og harmoniske dyr. Racehønsavl dækker alt lige fra den lille pige med "Hans og Grethe" i barnevognen over den stressede kontormand til pensionisten, som får sine sidste år udfyldt med skønhed og

meningsfyldt arbejde. Det er et meget bredt spekter af befolkningen, der gennem sin daglige omgang med fjerkræ opnår en livsværdi, som ikke kan måles i penge.

M.h.t. den påtænkte Bekendtgørelse mod Aviær Influenza vil jeg bede udvalget nøje overveje konsekvenserne af dens gennemførelse set i forhold til:

a: Det er min påstand, at en gennemførelse klart må stride mod Danmarks underskrivelse af Rio Konventionen, og da jeg nylig har forstået på en minister i anden sammenhæng, at Danmark forpligter sig til at overholde de konventioner, man har underskrevet, mener jeg at finde belæg for at udtale, at Fødevarerdirektoratets foreløbig offentliggjorte udkast til Bekendtgørelse vil betyde, at Danmark bringer sig i modsætning til Konventionens ordlyd.

b: Jeg har på en hollandsk opdrætter forstået, at man ved Erasmus Universitetet i Rotterdam har gjort forsøg med katte og konstateret, at disse i høj grad vil kunne være smittebærende af fugleinfluenza. Vil de også ved et evt. udbrud blive forlangt aflivet på samme måde som fjerkræ? Fra Tyskland har jeg forstået, at svin, fordi de ligger tæt på mennesket fysiologisk, vil kunne udgøre en stor fare, både fordi vi har de vildtlevende vildsvin og såvel udegående tamsvin som industriavl af samme. Den store fare ligger i, at svin både kan smittes af menneskelig influenza og af fugleinfluenza, så de virus kan mødes og udveksle DNA i samme vært, noget der f.eks. ikke kan ske i katte og fjerkræ. Hvorfor er det ikke hovedsigtet med strategien at undgå denne langt større fare end smitte fra fugl til menneske, som er meget sjælden?

Det vil nok være rimeligt at undersøge faremomenterne lidt bredere, inden man griber til lovgivning for bestemte dyrearter og vurdere forskellige tiltags skadelige sideeffekter i forhold til deres gavnlige effekter.

c: Endelig må jeg bemærke, at der forhåbentlig ikke er nogen i Fødevareudvalget, der vil drage sammenligning med den måde, der holdes fjerkræ på i de områder, hvor vi har set udbrud, og så Danmark. Vi ville aldrig kunne finde på at spise selvdøde dyr eller kaste dem i floden, ligesom jeg tillader mig i beskedenhed at nævne, at den danske hygiejne generelt er ret høj.

Vi raceavlere har gennem de seneste måneder været udsat for en hetzt i medierne godt bakket op af en del veterinærer, som har fremmanet skrækscenarier, som menigmand ikke har en jordisk chance for at tage stilling til. Er det pludselig livstruende at bo ved siden af en nabo, som har et par høns i baghaven? Må naboens barnebarn ikke mere komme ind og holde en nyfødt kylling i hånden? Skal ejeren af lidt baghavehøns optræde i rumdragt og med beskyttelsesmaske på, når han skal hente dagens høst af æg? Hysteriet har ingen grænser! Hvorfor skal der hele tiden findes nogen at hetze mod, for så senere bare ligegyldigt at konstatere, at der nok alligevel ikke var noget at komme efter?

Jeg håber disse mine sporadiske tanker måtte give udvalget anledning til at tænke lidt mere jordnært end de veterinære embedsmænd, som godt nok er de folkevalgtes faglige

rådgivere men også dem, der kan være årsagen til at et stykke væsentlig kulturhistorie og terapeutisk beskæftigelse totalt knuses ved en alt for restriktiv lovgivning.

Jeg står gerne til udvalgets disposition for yderligere dialog.
de bedste hilsner

Ivan B. Petersen
Østre Landevej 25
4930 Maribo
Danmark